

For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i himmel og på jord har sit navn, og jeg beder om, - - at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Guds fylde.

Og jeg beder om, at vor Herres jesu Kristi Gud, herlighedens fader, vil give jer visdoms og åbenbarings ånd i jeres erkendelse af ham, og at han vil oplyse jeres hjertes øjne, så I forstår, hvilket håb han kaldte jer til, hvor rig på herlighed hans arv er iblandt de hellige. [Ef. 3, 14-15 og 18-19](#), kap. 1, 17-18.

Det er Paulus, den store apostel, der finder det fornødent at bede således. Han ved, at gudsfrygtens store hemmelighed trænger han ikke uden videre til bunds i, evangeliets rigdom og herlighed fatter han ikke med sin naturlige forstand, og troen betragter han som en hellig og guddommelig gave. Han ved, at "visdoms og åbenbarings ånd" er nødvendig til erkendelse af Gud, og at "oplyste øjne" er en betingelse for at kunne finde ind til evangeliets egentlige kerne.

Dette stemmer med Jesu ord i [Mt. 11, 27](#): "*Ingen kender Sønnen uden Faderen, og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.*" Umiddelbart før har han sagt: "*Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens herre! fordi du har skjult dette for de vise og kloge og åbenbaret det for de umyndige.*"

Kundskab alene slår altså ikke til. Uden en åbenbaring af Sønnen gavner den intet. Tror jeg end på en vis måde hele Guds evangelium, kan dog dets egentlige indhold og mening være skjult for mig.

"Tro og tro er to ting," siger Luther. Og sandheden af dette ord ser man bekræftet, hver gang et menneske får øjnene op for evangeliet i hele dets fylde.

Han er da som forvandlet, føler sig så fri og let, som var en tung byrde væltet fra hans skuldre. En hidtil ukendt lykke fylder hans sind, og i alt, hvad han tænker, taler og foretager sig, er Kristus det selvfølgelige midtpunkt. Aldrig bliver han træt af at prise og ophøje ham. Al menneskelig retfærdighed regner han nu som skarn "*i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, sin herre.*" [Fil. 3, 8](#). Med et glad og villigt sind over han gode gerninger, han elsker brødrene, elsker Guds lov, elsker endogså at lide spot og hån for Kristi skyld.

Kort sagt: forskellen mellem før og nu er så iøjnefaldende, at man fristes til at tro, han aldrig før havde hørt noget om Kristus. Og så har han måske endog grundig studeret alt, hvad der angår troen på Kristus og bekendelsen af ham, og talt og skrevet meget derom.

Under kundskaben ligger altså en hemmelighed skjult. Og netop denne hemmelighed er det, striden drejer sig om. Det er den, der er "anstødsstenen."

En retsindig præst skrev engang en beretning om en religiøs vækkelse, der var gået hen over hans egn. En del af beretningen handlede om en strid, der var opstået mellem de vakte, og begyndte med den oplysning, at det, uenigheden dybest set drejede sig om, var følgende to spørgsmål:

- 1) Er Kristus virkelig død og opstanden for os?
- 2) Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham?

Da præsten engang på en rejse oplæste denne del af beretningen for nogle venner på en anden egn, blev han mødt med det forundrede spørgsmål, om der da virkelig havde været delte meninger om det første punkt.

"Ja," svarede præsten, "det er netop selve kernen i striden, skønt ingen af os direkte har nægtet, at Kristus er død for syndere. Striden er opstået på den måde, at medens vi alle en tid lang var hinanden lig i vor stræben efter at opnå frelse ved vort eget arbejde, er nogle nu ved Guds nåde

begyndt at tro Skriftens vidnesbyrd om kraften af Jesu Kristi død og opstandelse, og denne tro har fyldt deres hjerte med glæde og fred. Dette har de andre taget anstød af og anser en sådan tro for den største vildfarelse. Det er da indlysende, at en tro, som de forkaster og fordømmer, ejer de ikke selv."

Den spørgende sad en stund tankefuld og tavs, men snart gik det op for ham, at de, der lægger vægten på, hvad vi skal gøre for at få nåde, ikke for alvor tror, at nåden skænkes på grundlag af, at Guds Søn blev menneske og døde korsets bitre død for at sone vor synd. Troede de virkelig dette, skulle alt i denne verden synes dem ringe, ja som et intet, mod dette det eneste virkelig store.

Den nævnte beretning af præsten lød således:

"Hvad stridsspørgsmålet angår, kan det egentlig reduceres til disse to hovedpunkter: *Er Kristus virkelig død og opstanden for os syndere? Og: Bliver man således retfærdig og salig alene ved troen på ham?*

Som regel optræder spørgsmålet vel mindre åbenlyst og i en mindre tilspidset form. Det er djævelen snedig nok til at sørge for, thi ellers ville han straks kunne genkendes og let kunne besejres. Men i virkeligheden er det intet mindre end dette, det drejer sig om.

Vore modstandere tror åbenbart ikke, at "*Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld.*" [Gal. 3, 13](#). De tror ikke, at vi, "*medens vi endnu var fjender, blev forligt med Gud ved hans søns død.*" [Rom. 5, 10](#). Derved berøver de sig selv enhver mulighed for at få del i kraften af Kristi forsoning, idet de stædigt holder fast på, at der endnu mangler noget i, at de tør regne med en forsonet og nådig Gud. Og bøjer de sig ikke i tide for sandheden, vil det gå dem efter deres tro, thi der står skrevet: "*De fejge og utro - deres plads er i søen, som brænder med ild og svovl,*" og: "*Den, som ikke tror, er allerede dømt.*" [Åb. 21, 8](#) og [Johs. 3, 18](#).

Ganske vist forkaster de ikke direkte troens retfærdighed i Kristus. Det, de venter på, er jo netop den lykkelige stund, da også de skal få del i denne retfærdighed og nåde. Men denne venten er ensbetydende med, at de skyder fra sig den nåde og fuldbyrdede retfærdighed, de allerede ejer i Kristus Jesus. At tro alene på evangeliets vidnesbyrd herom er i deres øjne så stor en dårskab og formastelighed, at de af al magt søger at stemple det som kætteri.

Er ikke dette det samme som at sige med rene ord: Gud lyver, når han i sit ord forsikrer, at alle menneskers synder allerede er sonet og en evig retfærdighed forlængst bragt til veje?

De tror at måtte arbejde på deres omvendelse - i vantrø - at måtte bære Guds vrede, søge og vente så længe, til de engang får opleve Åndens vidnesbyrd i hjertet, at Gud nu omsider er blevet dem nådig - at han har set til deres alvor, deres anger og sorg, deres bøn o. s. v., og nu for alt dette vil antage dem til sine børn.

Vil dette mon nogen sinde ske - på denne måde og i denne orden? Mon Gud vil give Åndens pant til nogen, som ikke først tror ham på hans blotte ord? Nej, aldrig! Hvor ofte gentages det ikke i Apostlenes gerninger, at de, der hørte evangeliet, først troede og dernæst fik Helligåndens gave og besegling. Og apostlenes forkyndelse gik ud på det samme: først tilegne sig evangeliet om syndernes forladelse i Jesu navn og dernæst - på denne betingelse - modtage den Helligånd.

Således redegør den nævnte præst for det stridsspørgsmål, hvorom det dybest set drejede sig. Og er det ikke netop dette spørgsmål, der under forskellige former bliver aktuelt overalt, hvor evangeliet har begyndt sin virkning? Har ikke allerede Esajas forudsagt, at Kristus skal være en anstødssten og en klippe til fald. Esaj. 8, 14.

At mennesket er faldet i synd, er helt igennem fordærvet og bør vækkes til erkendelse af sin synd, angre og aflægge den, våge, bede, stride o. s. v., derom kan vi let blive enige. Men så hører også enigheden op.

Nogle tror det, som det står skrevet, at Gud på grundlag af Jesu Kristi soningsdød allerede er forsonet, og at synderen derfor blot har at tage imod den nåde, som allerede er forhånden. Det er gået op for dem, at al syndserkendelse, anger og bod blot skal tjene til at berede synderenes hjerte for

nåden og ikke til at stemme Guds hjerte velvilligt over for synderen. Og de er klar over, at så vel retfærdighed som helliggørelse er udelukket, før synderen har modtaget den nåde, der ligger rede til ham.

Andre derimod mener, at først, når synderen har opfyldt de før nævnte betingelser: angret sin synd, gjort bod o. s. v., tør han regne med en formildet og nådig Gud.

Det er dette spørgsmål, der går i knude for så mange. Og på denne knudes løsning - gennem Åndens lys over evangeliet - beror liv og salighed. Det er derfor en sag, der fortjener vor fulde opmærksomhed. Spørgsmålet drejer sig nemlig om følgende: Er Gud en forsonet og nådig Gud mod alle syndere eller kun mod de fromme? Blev han forsonet gennem Kristi soningsdød, eller bliver han det ved vor omvendelse og tro? Grunder nåden i Guds hjerte sig på Kirifi død eller på vor tro?

Med andre ord: Spørgsmålet er, hvad Kristi soning af synden egentlig er værd, og hvilken betydning den har for os - om Gud gennem denne soning virkelig blev forsonet, samt om dette betyder, at Guds hellige krav i loven blev tilfredsstillet, og at Guds hjertelag mod mennesker er som en faders mod sin børn.

Og når vor bibel siger, at Gud i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke lilregnede dem deres overtædelser, betyder det så, at Gud virkelig blev forligt med verden, eller skal ordene tvært imod deres ordlyd forstås således, at Gud endda var vred på verden, at synden fremdeles blev dem tilregnet, at det først er ved vor anger og bod, vore tårer, vor bøn og vor tro, vi får del i Guds nåde?

Tak, hellige Fader, som ikke blot har skænket os din søn og forsonet verden med dig selv, men også i dit hellige ord har givet os så klar besked derom, at vi ikke har nødig at spørge om menneskers mening eller være afhængig af vor egen fornuft. Dit ord er her vor sikre trøst og faste borg trods alle fornuftens og følelsens, ja selve Satans og alle hans apostles indvendinger.

Skriften siger udtrykkelig, at alle menneskers samtlige synder af Gud selv er kastet på Jesus. Den siger endvidere, at Kristus er vor anden Adam, som rådede bod på den førstes brøde, opfyldte Guds retfærdige krav, betalte skylden, udslettede skyldbrevet og tog det bort ved at nagle det til korset.

Og nu spørger vi: Skulle Gud ikke være nådig mod den, hos hvem han ingen synd finder? Følgelig bliver et menneske dybest set ikke fordømt for syndens skyld, men ene og alene på grund af sin vantro.

En sky af vidner bekræfter dette for os:

"Herren lod falde på ham (Jesus) den skyld, der lå på os alle," siger Esajas. *"Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår."* [Esaj. 53, 5-6](#). I [Dan. 9, 24](#) siger engelen: *"Halvfjerdsindstyve uger er fastsat over dit folk og din hellige by, indtil overtrædelserne er fuldendte, syndens mål fuldt, misgerningen sonet, evig retfærdighed hidført."* Profeten Mika siger: *"Han vil atter forbarme sig over os, træde vor brøde under fod, du vil kaste alle vore synder i havets dyb."* [Mika 7, 19](#). Og profeten Zakarias: *"For pagtsblodets skyld vil jeg også slippe dine fanger ud, ja ud af den vandløse brønd."* [Zak. 9, 11](#).

Johannes Døberen siger: *"Se Guds Lam, som bærer verdens synd."* [johs. 1, 29](#). Og fra Jesus selv lyder det: *"Således elskede Gud verden, at han gav sin søn den enbårne"* og ved en senere lejlighed: *"Dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse."* Johs. 3, 16 og [Matt. 26, 28](#). Apostelen Johannes skriver: *"Han er soning for vore synder, ja ikke alene for vore, men også for hele verdens."* [1. Johs. 2, 2](#). Og Peter: *"I blev løskøbt med Kristi dyrebare blod som med blodet af et lam uden plet og lyde - han, som selv bar vore synder på sit legeme op på korsets træ."* [1. Pet. 1, 19](#) og 2, 24.

Paulus skriver i brevet til romerne: *"Vi blev, medens vi endnu var fjender, forligt med Gud ved hans søns død."* [Rom. 5, 10](#). Til korinterne: *"Det var Gud, som i Kristus forligte verden med sig selv, idet han ikke tilregnede dem deres overtrædelser. Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os."* [2. Kor. 5, 19 og 21](#). Til galaterne: *"Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld."* [Gal. 3, 13](#). Og til kolossenserne: *"Gud besluttede - - ved ham at*

forlige alt med sig, hvad enten det er på jorden eller i himlene, idet han stiftede fred ved blodet på hans kors. Han udslettede det anklagende skyldbrev med dets lovbestemmelser, det, som var imod os; han tog det bort ved at nagle det til korset." [Kol. 1, 20](#) og 2, 14.

Men hvem kan opregne alle evangeliets vidnesbyrd! Og hvem vil undres, om et menneske, der får øjnene op for indholdet af disse Herrens ord, bliver ude af sig selv af glæde! Har Gud lagt vore synder på Jesus, så ligger de ikke mere på os. Og "den skyld, der lå på os alle," betyder vel ikke bare den skyld, der lå på dem, som tror. Det var verdens synder, Gudslammet borttog, og det var verden, Gud forligte med sig selv. Gælder det så de troende alene? Medens vi endnu var fjender, blev vi forligt med Gud ved hans søns død. Var det så, da vi var blevet omvendt? Var det så ved vor anger og gråd, vor bod og bedring og bøn? Var det så ved vor tro og helliggørelse?

Så burde da endelig en gang betydningen af Kristi forsoning gå op for os. Og det burde stå os klart, hvilket formål omvendelse, anger og tro skal tjene: ikke at berede os rum hos Kristus, men at berede Kristus rum hos os - ikke at formå Gud til at modtage os, men at formå os til at modtage ham og hans nåde. Gud er forsonet, nåden er os forhvervet før vor omvendelse og tro - blot gennem Kristus, Guds elskelige søn.

Sådan er betingelserne i den nye pagt, som Herren taler om i [Jer. 31, 31-34](#). Når Guds Søn har betalt den skyld, vi ifølge den gamle pagt hæftede for, har borttaget verdens synd, nedrevet det gærde, som skilte, og afskaffet loven med dens bud og forskrifter, så har Gud nu sat mennesket på en ny prøve: om det vil tro eller ikke, hylde Sønnen eller forkaste ham, modtage eller foragte nåden, komme til brylluppet eller blive borte.

"For denne sags skyld bøjer jeg mine knæ for Faderen - - at han vil give os visdoms og åbenbarings ånd i vor erkendelse af ham - at vi sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er, og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse." Amen.

(Fra C.O.Rosenius - "Samlede Skrifter Bind 1" - Luthersk Missionsforening 1963 - Shafan 10-02-14)